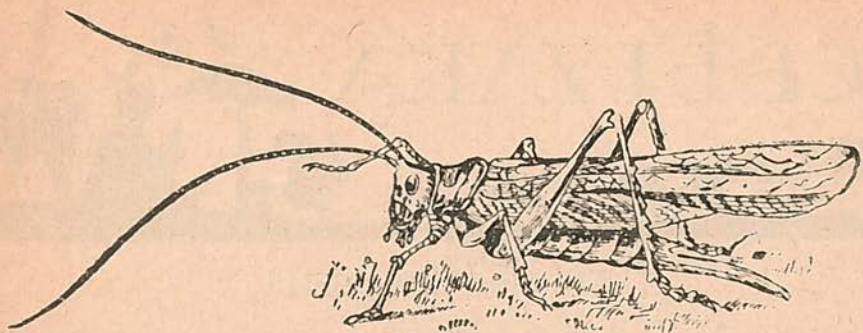

Храбрецъ-скакалецъ

Такъвъ храбрецъ е полскиятъ скакалецъ, че и да се разказва за него е невъзможно.

— Отъ никого се не боя, — казалъ той, като се качилъ на една висока трева.

— Е, да! Ти си храбрецъ, кой може да се съмнява въ това, — добавили божията кравичка и мравкитѣ.

— Тъй, тъй, — потвърждавалъ скакалецътъ и клатѣлъ важно мустацитѣ си.

И той билъ увѣренъ така въ своята сила и храбростъ, че билъ готовъ да встъпи въ бой и съ хората дори.

— Какъ смѣятъ тѣ да косатъ тревата по ливадитѣ, — викалъ скакалецътъ. — Това не ми харесва. Азъ съмъ стопанинъ тука и никому нѣма да позволя да коси тревата. Ето азъ ще имъ докажа.

Разсърдилъ се скакалецътъ не на шега и като забележилъ, че косачътъ спи, заскачалъ право при него.

— Махай се отъ тукъ, — завикалъ той страшно.

Косачътъ и не помръдвалъ. Скакалецътъ скочилъ на челото му, замърдалъ мустацитѣ си и не знаелъ, що да прави.

— Нѣма ли да бѣгашъ, — завикалъ той. — Чакай!.. и отворилъ уста да ухапе.

Косачътъ въ съня си подигналъ ржка, хваналъ скакалеца за единъ кракъ и замахналъ.

Скакалецътъ се сбъркалъ. Едвамъ се спасилъ безъ единъ кракъ. Крака си загубилъ, но храбростъта си не загубилъ. Срешилъ той пакъ божията кравичка и мравкитѣ и имъ разправилъ такива чудеса за сражението съ косача, че тѣ отъ страхъ изпадали на земята.

— Избѣга косачътъ отъ ливадата! . . . Захвърли косата и избѣга . . . Ехъ, останахъ безъ единъ кракъ, ала го прогонихъ отъ ливадата, — завършилъ храбрецътъ.